

בש"פ 7476/22 - שמואל אלעזר, ניסים שמואל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7476/22

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקשים:

1. שמואל אלעזר
2. נסים שמואל

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' נחלון) מיום 07.11.2022 בעמ"י 13239-11-22

בשם המבקשים:

עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' נחלון) מיום 07.11.2022 בעמ"י 13239-11-22, במסגרתה נדחה ערר המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט צ'סרהאי) מיום 07.11.2022 במ"י 11262-11-22, בה הורה בית משפט השלום על הארכת מעצרו של המבקשים עד ליום 09.11.2022 בשעה 10:00.
2. המבקשים חשודים בכך שהשתתפו בתגרה ותקפו מספר אנשים, ואף גרמו להם חבלות. מתיק החקירה עולה כי קיים חשד סביר הקושר את המבקשים לתקיפה אלימה של מתלונן. זאת ועוד, נקבע כי קם בעניין המבקשים חשש מפני שיבוש החקירה. בהתאם לכך, ובצירוף המסוכנות הנלמדת ממעשיהם של המבקשים – קמה עילה למעצרו.
3. בעקבות חקירתם הראשונה בחשדות המתוארים לעיל, שוחררו המבקשים למשך יממה, או אז נעצרו בעקבות הגעתן של ראיות חדשות ומשמעותיות הקושרות את המבקשים למעשה התקיפה.
4. לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות לערור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערר על ידי בית המשפט המחוזי, "גלגול שלישי", תינתנה במשורה, ורק במקרים חריגים בהם מתעוררת

שאלה משפטית עקרונית או ציבורית, או כאשר מתעורר חשש לאי-צדק חמור או עיוות דין (בש"פ 3825/22 נגיב נ' מדינת ישראל (07.06.2022); בש"פ 2785/19 יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.04.2019)). ואולם, המקרה שלפניי אינו בא בקהלם של אותם מקרים חריגים. שכן, הן החלטת בית משפט השלום והן החלטת בית המשפט המחוזי נעוצות בנסיבותיו הספציפיות של המקרה זה, ואין בהן, בהתאם לאמות המידה הנזכרות, כדי להצדיק מתן רשות ערר.

5. כך, בית משפט השלום מצא, לאחר עיון בתיק החקירה ושמיעת הצדדים כי "המסד הראייתי ששימש בסיס לשחרור [המבקשים - ח' כ'] ביום 5.11.2022 השתנה משמעותית. לאחר שחרור [המבקשים] הצטברו ראיות המקימות חשד סביר לכך [שהמבקשים], ללא כל סיבה נראית לעין, התנפלו על המתלונן, תקפו אותו באופן אלים וברוטלי וגרמו לו חבלות. התנהגות זו מקימה עילת מעצר של מסוכנות. [...] בנוסף על כך, עיון בדו"ח הסודי מעלה כי קיימות פעולות חקירה המקימות חשש מפני שיבושן, ככל [שהמבקשים] ישוחררו ממעצר". זאת ועוד, וכפי שציין בית המשפט המחוזי (תוך שהוא מעיר בכל הקשור לעילת השיבוש כי יש לתת את הדעת לכך שהמבקשים שוחררו לאחר שנודע להם דבר החשדות נגדם), כי: "אין מדובר במי שנעצרו ושוחררו, אלא במי שעוכבו לחקירה בשלב ראשוני ושוחררו בתנאים סמוך לאחריה. לפיכך ספק אם ההחלטה בבש"פ 222/98 שאליה הפנו העוררים חלה בעניינם, ומכל מקום ניתן לראות במצב שנוצר משום שינוי נסיבות מהותי, בייחוד על רקע השלב הראשוני שבו שוחררו העוררים. אם לא תאמר כן יינתן [למאשימה] תמריץ שלילי לשחרר חשודים על יסוד המצב הראייתי הקיים בעניינם בשלב ראשוני של החקירה, וזאת על מנת שלא יימנע מעצרו העתידי אם המצב ישתנה".

6. על כך אוסיף כי עמדת-שלי היא כי גם אין קשר בין מקרה זה, על נסיבותיו, ובין ההחלטה בבש"פ 8015/09 גיורגיקוניוף נ' מדינת ישראל (20.10.2009), שכן השאלה שעמדה על הפרק שם הייתה, "האם העובדה שנאשם לא היה עצור עובר להגשת הבקשה לעצרו עד תום ההליכים, או שהיה עצור אך שוחרר, מונעת מבית המשפט את הסמכות להורות בעניינו על מעצר ביניים או לחילופין על שחרורו לחלופת מעצר טרם עיינו הנאשם או בא כוחו בתשתית הראיות לכאורה, להבדיל מנאשם שהגיע לדיון בבקשת מעצרו עד תום ההליכים כשהוא כבר עצור"; משכך, ועל אף שאיני מקל ראש בטענות המבקשים לאור שלילת חירותם באופן זמני, ההיקש אותו הם מבקשים לעשות מעניין זה לעניינם לא מעורר שאלה משפטית עקרונית המצריכה ביאור, במקרה שלפניי.

7. הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, י"ג בחשוון התשפ"ג (7.11.2022).

ש ו פ ט